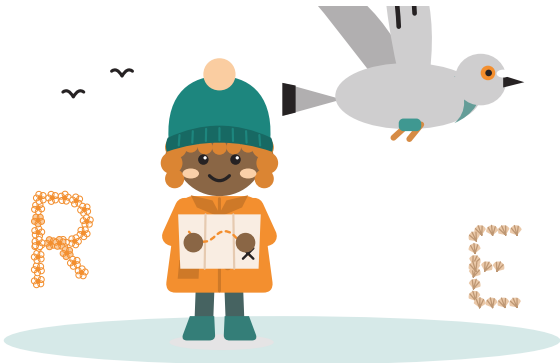
WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van Rosalie

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif op de vensterbank	4
R	R van Ruïne	8
O	O van Ondiep water	15
S	S van Strand	21
A	A van Aa	27
L	L van Landtong	33
I	I van Iepenlaan	39
E	E van Eb	45
	De kaart is af!	50
	Wie kwam je tegen?	55
	Oorkonde	57
	Antwoorden	58

Een duif op de vensterbank

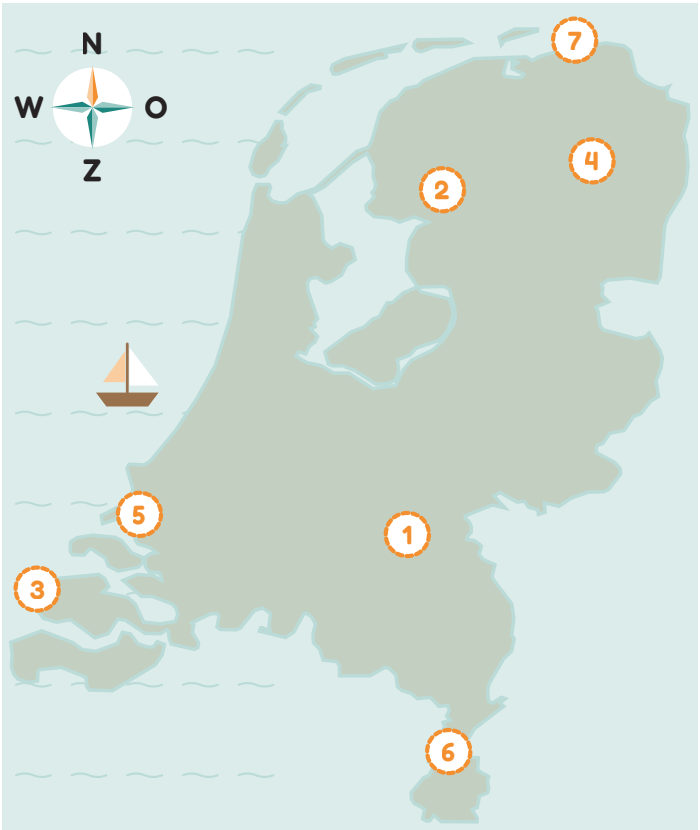

Het was zaterdagochtend. Rosalie zat op de vloer van haar kamer en bouwde een hoge toren van blokken. Tik-tik, klonk het tegen het raam. De toren wiebelde. Op de vensterbank zat een duif! Hij was grijs, met een glimmend groen kraagje en oranje kraaloogjes.

Aan één poot hing een piepklein kokertje. Het raam stond op een kier. ‘Roekoe,’ klonk het door de kier. ‘Ben jij Rosalie?’ Rosalie keek met grote ogen. Duiven kunnen toch niet praten? ‘Ja, dat ben ik,’ zei Rosalie. ‘Gelukkig,’ zuchtte de duif. ‘Ik ben Pluim, de postduif van de Kaartenmaker. Ik heb iets voor jou.’

De Namenkaart van

ROSALIE

Zo zag de kaart eruit: nog helemaal leeg. Op elk rondje wacht een letter van jouw naam.

R van Ruïne

Ze stonden bij de ruïne van een oud kasteel. Er stonden nog maar een paar muren, met lege ramen erin. Over de stenen groeide mos. ‘Hier woonde lang geleden een heer of een vrouwe,’ zei Pluim. ‘Nu is het een ruïne. Een kasteel dat bijna op is.’

Uit de muren klonk een vrolijk gekwetter. Kja! Kja! Op een rand zaten zwarte vogels met een grijze nek. Ze vlogen in en uit de gaten in de muren. ‘Kraaien!’ zei Rosalie. ‘Kauwen,’ zei Pluim. ‘Ze zijn familie van de kraai, maar kleiner. Kijk naar hun ogen.’

Een kauw keek Rosalie recht aan. Zijn ogen waren licht, bijna wit, met een klein zwart puntje in het midden. ‘Wat een gekke ogen,’ zei Rosalie. ‘Het lijkt wel of hij me doorziet.’
‘Kauwen zijn heel slim,’ zei Pluim.

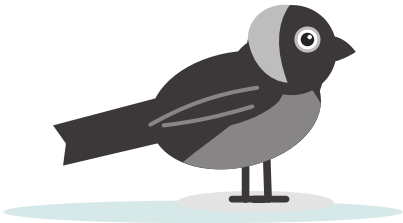
Twee kauwen zaten dicht tegen elkaar aan op de muur. De ene poetste de veertjes in de nek van de andere. ‘Ze zijn lief voor elkaar,’ zei Rosalie. ‘Een kauwpaar blijft vaak hun hele leven samen,’ zei Pluim. ‘Ze maken hun nest in een gat in een muur of een schoorsteen. Een ruïne vinden ze geweldig.

Allemaal gaten!’ ‘Een kasteel vol slaapkamers,’ zei Rosalie. ‘Precies,’ zei Pluim. ‘En niemand die zegt dat je je kamer moet opruimen.’

Echt waar!

De kauw

Kauwen hebben lichte, bijna witte ogen. Een kauwpaar blijft vaak het hele leven bij elkaar. Ze maken hun nest graag in een gat in een muur.

Zo groot	30 tot 34 centimeter
Eet graag	bijna alles: insecten, zaden, vruchten en restjes
Zo herken je hem	zwart met een grijze nek en lichte ogen

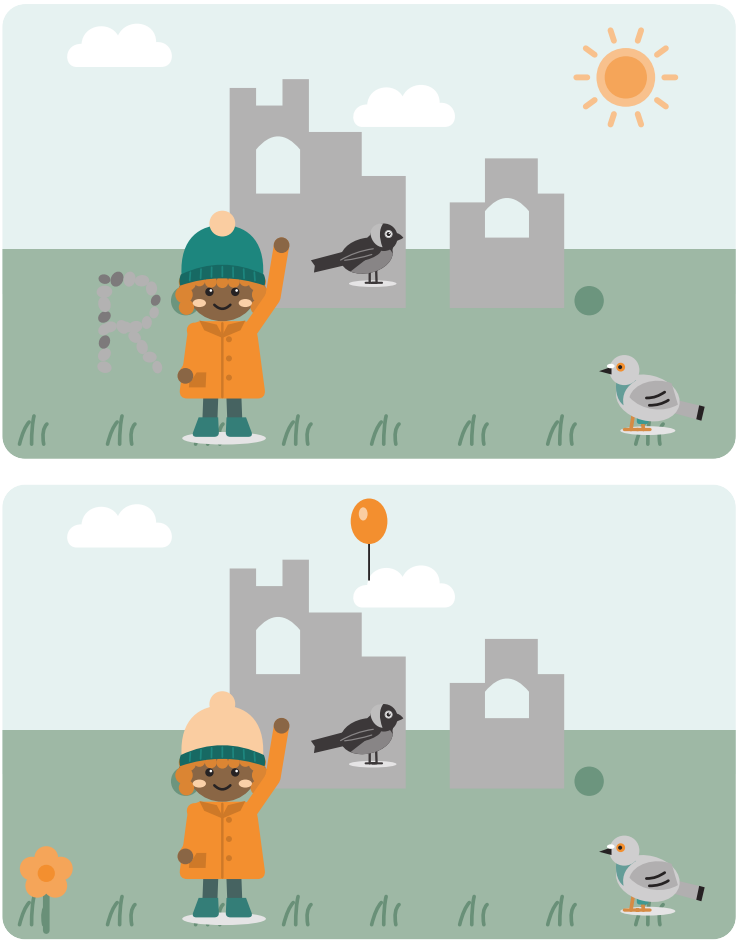
Raadsel: wie ben ik?

Ik ben zwart met een grijze nek, en mijn ogen zijn heel licht. Ik woon graag in gaten in oude muren. Wie ben ik?

Het goede antwoord vind je op p. 58.

Vijf verschillen bij de ruïne

Kijk heel goed. In het onderste plaatje van de ruïne zijn 5 dingen veranderd. Welke?

Het goede antwoord vind je op p. 59.

A van Aa

Pluim zat al op de schouder van Rosalie. ‘Volgende stop: de A,’ zei hij, net een conducteur. Woesj! Ze kwamen uit bij een beekje dat door het groen kronkelde. Het water was zo helder dat je de steentjes op de bodem kon zien. ‘Dit beekje heet de Aa,’ zei Pluim. ‘In Nederland zijn veel beekjes en riviertjes die Aa heten. Aa is een heel oud woord voor water.’
‘Een naam met maar twee letters,’ zei Rosalie. ‘Die is snel geschreven!’

Opeens schoot er iets langs, laag over het water. Het was zo blauw dat het leek te schitteren. ‘Wat was dat?’ riep Rosalie. Het blauwe ding landde op een tak boven de beek. Het was een vogeltje met een oranje buik en een lange, scherpe snavel. ‘Een ijsvogel,’ fluisterde Pluim. ‘Een van de mooiste vogels van Nederland.’

De ijsvogel zat doodstil. Hij keek naar het water. Hij keek en keek. En toen: plons! Hij dook met zijn snavel vooruit het water in. Een tel later zat hij alweer op zijn tak, met een klein visje in zijn snavel. ‘Wauw,’ zei Rosalie. ‘Zo snel!’ ‘Hij maakt zijn nest in een gang in een steile oever,’ vertelde Pluim. ‘Die graaft hij zelf.’

Rosalie keek naar de oever. ‘Dan lopen we er niet te dichtbij langs.’

